

VERBODEN TE OPENEN!

BLOEDDORSTIG!

VERBODEN TE OPENEN!

HET BIJT!

SLIJMERIG!

BLOEDDORSTIG!

Nur 282/Wo21901

Bisac JUV052000

© MMXVIII Tekst: Charlotte Habersack

© MMXVIII Illustraties: Frédéric Bertrand

First published by Carlsen Verlag, Hamburg 2018

Oorspronkelijke titel: *Bitte nicht öffnen. Durstig!*

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

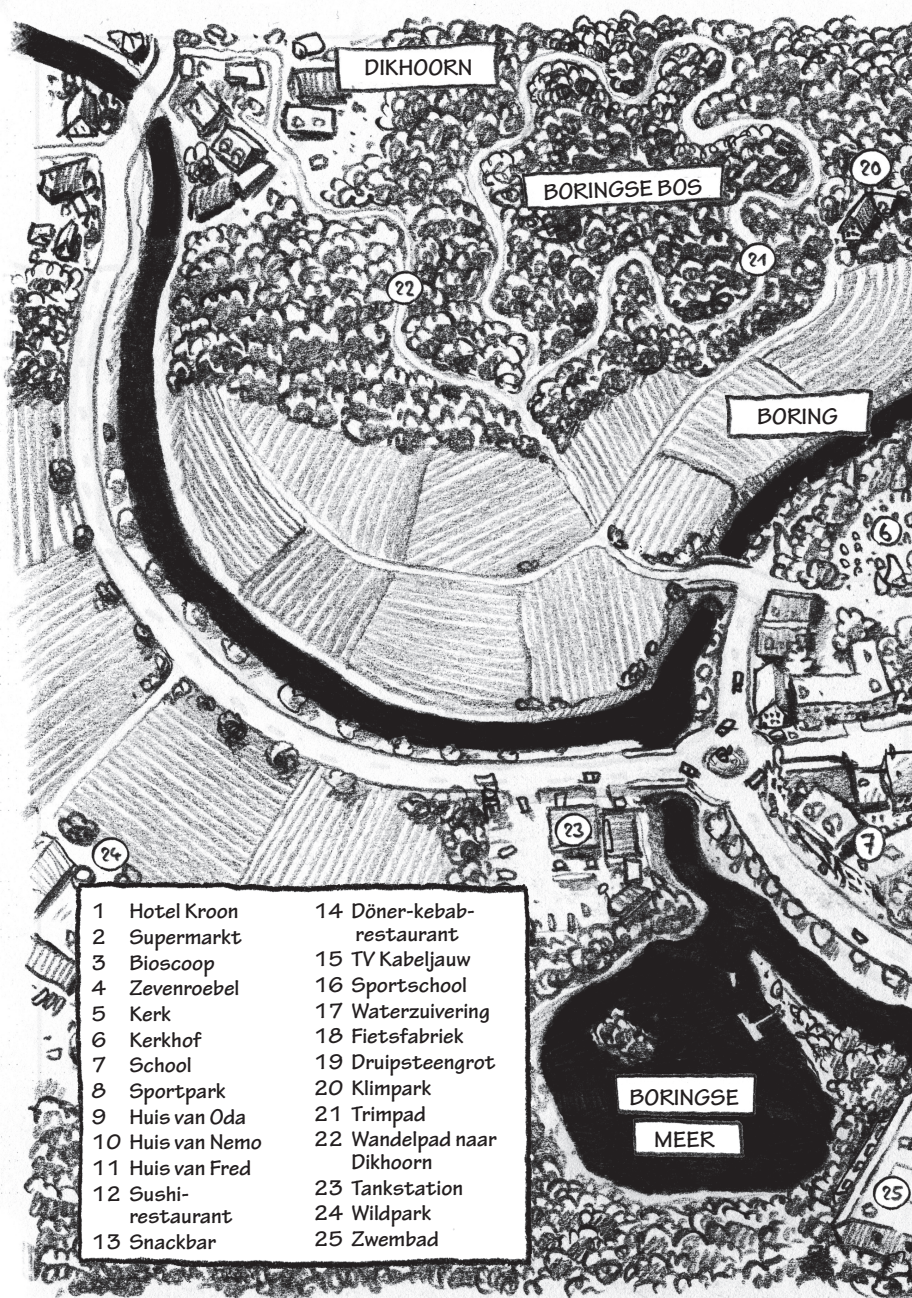
Charlotte
Habersack

VERBODEN
TE
OPENEN!

BLOEDDORSTIG!

Illustraties: Frédéric Bertrand

kluitman

1 Hotel Kroon	14 Döner-kebab-restaurant
2 Supermarkt	15 TV Kabeljauw
3 Bioscoop	16 Sportschool
4 Zevenroebel	17 Waterzuivering
5 Kerk	18 Fietsfabriek
6 Kerkhof	19 Druipsteengrot
7 School	20 Klimpark
8 Sportpark	21 Trimpad
9 Huis van Oda	22 Wandelpad naar Dikhoorn
10 Huis van Nemo	23 Tankstation
11 Huis van Fred	24 Wildpark
12 Sushi-restaurant	25 Zwembad
13 Snackbar	

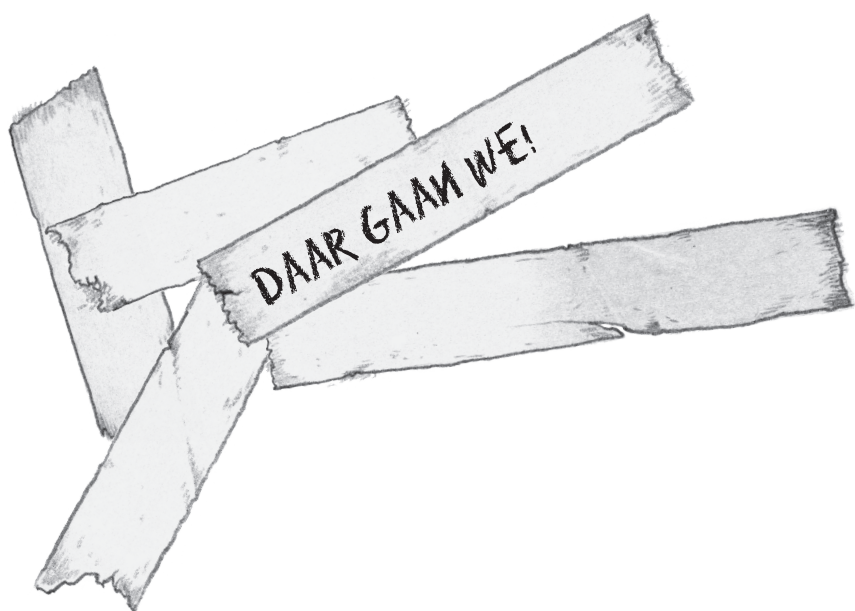

INHOUD

Twee dagen voor het allemaal begon...	10
Hoofdstuk 1	13
Nemo is verstandig	
Hoofdstuk 2	19
Plotseling nacht	
Hoofdstuk 3	24
Zwaailicht	
Hoofdstuk 4	27
In het ziekenhuis	
Hoofdstuk 5	33
Ervandoor!	
Hoofdstuk 6	41
Veertig rovers en een anaconda	
Hoofdstuk 7	46
Stad in rep en roer	
Hoofdstuk 8	52
In wilde galop	
Hoofdstuk 9	57
Stroomstoring	

Hoofdstuk 10	64
Geen hand voor ogen	
Hoofdstuk 11	69
Op het kerkhof	
Hoofdstuk 12	78
Vampiranja	
Hoofdstuk 13	83
Veertig euro tien	
Hoofdstuk 14	89
Ongelooflijke dorst!	
Hoofdstuk 15	96
Op jacht naar bloed	
Hoofdstuk 16	102
Ontmaskerd	
Hoofdstuk 17	110
Fred in gevaar!	
Hoofdstuk 18	117
Een vreselijk vermoeden	
Hoofdstuk 19	122
Fred slaat toe	
Hoofdstuk 20	126
Niks bijzonders	

Hoofdstuk 21	133
Op naar Dikhoorn!	
Hoofdstuk 22	138
Dodelijke zonnestralen	
Hoofdstuk 23	143
Een stenen walvis	
Hoofdstuk 24	149
Juiste tijd, verkeerde plek	
Hoofdstuk 25	157
Shari	
Hoofdstuk 26	162
Vampiranja sribbelt tegen	
Hoofdstuk 27	167
Nieuwe nofties en lokaas	

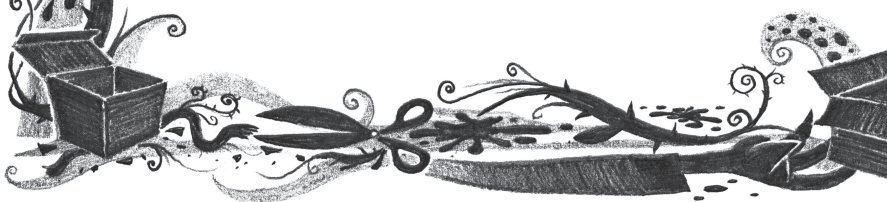
TWEE DAGEN VOOR HET ALLEMAAL BEGON...

Shari had allemaal leuke dingen gekregen voor haar verjaardag.

Een glanzende hoepel om mee te hoelahoepen, haar eerste eigen koffer en natuurlijk heel veel boeken. Toch was het allermooiste cadeau de doos met de vampierpop. Het was het enige speelgoed dat Shari mee op reis nam. Tijdens de hele treinreis speelde ze met Vampiranja. Je kon haar opmaken en leuke kapsels geven. En ze had een huisdier: een zwarte kat.

Ook Vampiranja's haar was zwart, met lichtpaarse strengen erin.

Ze had groene kattenogen en natuurlijk twee scherpe hoektanden om bloed mee te kunnen zuigen. Om haar hals droeg ze een sjaaltje dat

was vastgemaakt met een speld in de vorm van een piranha. Haar koffertje was net een klein doods-kistje. Daarin zaten haar kleren, zwarte laklaarzen, een miniborsteltje en een make-up-setje.

Shari wilde Vampiranja juist oogschaduw opdoen, toen de trein een tunnel in reed. Plotse-
ling werd het helemaal donker.

‘Hé, waarom gaat het licht niet aan?’

‘Wat is er aan de hand?’

Alle treinreizigers riepen door elkaar.

Toen schoot de trein de tunnel alweer uit.

Shari schrok op.

Ze had nog steeds het make-updoosje in haar ene hand en het oogschaduwkwastje in de andere. Maar op de stoel naast haar lag niets meer om op te maken. Haar vampierpop was verdwenen!

Vampiranja lag ingeklemd in een houten kist.
Op haar borst drupte een zwarte traan. Toen
ging het deksel dicht. Iemand wikkelde de kist
in pakpapier. Met een piepende viltstift krab-
belde hij een eigenaardig adres op het pakket.

AAN NIEMAND!
WAAR DE PEPER GROEIT
IN EEN GAT

Vlug zette Nemo zijn fiets op slot. De omweg via het postkantoor had hem een kwartier gekost. Als hij Oda en Fred nog voor de les wilde vertellen wat er gebeurd was, moest hij opschieten. Anders fietsten Fred en hij altijd samen naar school, maar gisteren was Fred bij zijn vader blijven slapen.

Nemo haalde zijn rugzak van de bagagedrager en liet zijn blik over het schoolplein glijden. Waar waren zijn vrienden?

Het plein stond vol met kinderen. Kletsend dromden ze het schoolgebouw in, langs de twee vrouwen die aan weerszijden van de deur stonden. Rechts stond hun eigen juf Jolijn. Links mevrouw Asperge, de schooldirecteur. Ze deelden rozen uit vanwege het honderdvijftigjarige jubileum van de school. De voorbereidingen voor het grote feest van vanavond waren dus al in volle gang.

Nemo zag dat juf Jolijn een bruinharig meisje een bloem in de hand drukte. Het meisje droeg roze slippers, een roze korte broek, een blauw-wit gestreept T-shirt en een Franse alpinopet.

Oda! Nemo's hart ging sneller kloppen. Vergeleken met haar voelde hij zich opeens nogal slordig met zijn vale T-shirt en volgetekende gympen. Oda's petje was vast een souvenir dat haar ouders uit Bretagne hadden meegenomen. Meneer en mevrouw Mandel waren acteur. Ze speelden de hoofdrol in de serie *Grenzeloze liefde*, die nu al jaren met ongelooflijk veel succes door TV Kabeljauw werd uitgezonden. Altijd als ze voor opnames in het buitenland waren, namen ze voor hun dochter een typisch kledingstuk uit dat land mee.

Plotseling draaide Oda zich om.

Snel keek Nemo een andere kant op, zodat het niet leek alsof hij haar aanstaarde. Hij deed een paar stappen opzij en zocht een plekje in de schaduw van het podium, dat alvast voor het zomerfeest was opgebouwd.

'Hé, wat is er nou eigenlijk tussen jou en Oda?' vroeg Fred, die opeens naast hem opdook.

Geschrokken keek Nemo hem aan. Freds neus en voorhoofd van zijn vriend glommen van de zonnebrandcrème. Op zijn rossig blonde haar droeg hij een pet met aan de achterkant een flap, om zijn nek vol zomersproeten tegen de zon te beschermen.

‘Niets,’ loog Nemo. Hij trok een zo onschuldig mogelijk gezicht.

‘Kom op, man! Ik ben toch niet op mijn achterhoofd gevallen. Het is overduidelijk.’

‘Pfff. Op je achterhoofd gevallen...’ snoof Nemo. ‘Praat toch niet altijd zoals je oma!’

Maar Fred liet zich niet van de wijs brengen. ‘Dacht je soms dat ik het niet merkte? Hoe jij naar Oda kijkt als zij de andere kant op kijkt? En hoe jij de andere kant op kijkt zodra zij naar jou kijkt?’

Nemo kreeg er bijna kippenvel van. Hij dacht dat hij zich heel onopvallend gedroeg. Maar nu bleek dat juist zijn onopvallende gedrag was opgefallen.

‘Geef maar toe!’ zei Fred. ‘Je hebt iets tegen haar.’

Verrast keek Nemo hem aan. ‘Huh? Nietes!’

‘Wel waar, vertel op!’ Fred hield er maar niet over op.

‘Wat moet hij vertellen?’ zei een stem achter hen.

Geschrokken draaiden ze zich om. Ze gaapten Oda aan alsof de Kerstman opeens voor hen stond.

‘Eh...’ Verlegen staarde Nemo naar zijn gympen. Toen keek hij snel weer op. Hij wilde niet nog meer bewijs leveren voor Freds bewering dat hij zijn blik afwendde zodra Oda naar hem keek.

‘Zeg nou.’ Oda boog zich naar voren en vroeg op fluistertoon: ‘Heb je soms weer een pakketje gekregen?’

‘Ja!’ flapte Nemo eruit. Hij was het bijna vergeten. Dat was juist wat hij had willen vertellen: vanochtend lag er alweer een pakje voor zijn deur!

‘Wááát?’ Fred keek hem ongelovig aan. ‘Waarom zei je dat niet meteen?’

‘Nou, omdat jij...’

‘Waar is het?’ onderbrak Oda hem.

‘Op het postkantoor. Deze keer heb ik het teruggegeven.’

‘Ik ben trots op je!’ Fred gaf hem een klopje op zijn schouder.

‘Zonder het aan ons te vragen?’ zei Oda vol verwijt.

Nemo keek haar verontschuldigend aan. Hij baalde er zelf ook van. Het leven in Boring was dodelijk saai. Je liet hier heus niet voor je lol een avontuur aan je neus voorbijgaan. Maar ja, het was nou eenmaal het verstandigste geweest.

‘Door al dat gedoe met Icy en Slijmpie heb ik bijna niks voor school gedaan,’ zei hij ter verdediging. ‘Ik heb echt geen tijd voor een derde monster. Vandaag is het schoolfeest en maandag hebben we die wiskundetoets. Dit weekend moet ik echt leren.’

Fred knikte. ‘Als hij een onvoldoende krijgt, zit hij met de gebakken peren.’

Oda fronste haar wenkbrauwen. ‘Wat betekent dat? Dat je blijft zitten?’

Nemo knikte. ‘Eerlijk gezegd zie ik het nogal somber in.’

Hij was nog maar net uitgesproken of het begon er inderdaad somber uit te zien. Van het ene op het andere moment werd het donkerder om hen heen, alsof iemand het licht had gedimd. De vogels stopten met kwetteren. De leerlingen en leraren ook. Als aan de grond genageld stonden ze op het schoolplein en keken om zich heen.

Verbaasd staarde Oda naar de roos in haar hand. Langzaam gingen de bloemblaadjes dicht. Op het schoolplein werd het stil. Griezelig stil.

Nemo keek naar de hemel. Het stralende blauw veranderde langzaam in smoezelig grijs. Een minuut later was het pikdonker.